Raad van State

200708453/1.
Datum uitspraak: 25 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/22907 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 6 november 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 november 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

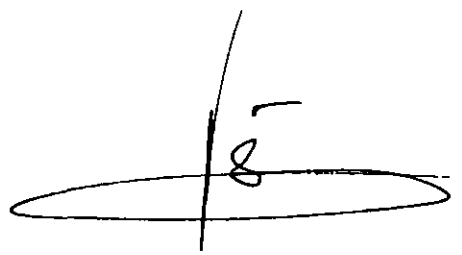
w.g. Claessens
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2008

418.
Verzonden: 25 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/22907 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Sierraleoonse nationaliteit,
IND dossiernummer 0204.12.8059,
eiser,
gemachtigde: mr. W. de Kleine, advocaat te Emmen;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. J.C. aan 't Goor, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Eiser heeft op 12 april 2002 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet (Vw) 2000 ingediend. Bij besluit van 24 juli 2002 is aan eiser met ingang van 12 april 2002 een verblijfsvergunning verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, welke geldig was tot 12 april 2005.
Op 20 januari 2005 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 Vw 2000 ingediend. Op 7 december 2006 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 8 februari 2007 heeft eiser hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 2 mei 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 31 mei 2007 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brief van 3 juli 2007. Op 1 augustus 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 25 september 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. J.C. aan 't Goor.

2. Overwegingen

Eiser heeft zijn land van herkomst verlaten, aangezien hij als leerling van ... die bij de Junta was betrokken, door de burgers van ..... als verrader werd beschouwd. In februari 1998 is eiser door een aantal burgers mishandeld. Vervolgens is eiser na een aanval van de rebellen op 6 januari 1999 naar de westkant van gevlucht. Op het moment dat er vrede was, heeft eiser hulp gevraagd aan een militair van de UNAMSIL, die hem in contact heeft gebracht met een blanke man die hem heeft geholpen per schip zijn land van herkomst te verlaten.

Gelet op het bepaalde in artikel 34 Vw 2000 kan eisers aanvraag slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.
Ingevolge artikel 32, eerste lid, onder c Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

Niet in geschil is dat ten tijde van de afloop van de geldigheidsduur van eisers verblijfsvergunning voor bepaalde tijd niet meer de grond bestond die aan verlening van deze verblijfsvergunning ten grondslag lag. Vervolgens heeft verweerder terecht beoordeeld of er zich, gelet op het door eiser geschetste feitencomplex, ten tijde van de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en/of ten tijde van het nemen van bestreden besluit een andere grond als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 voordeed.

Blijkens de gedingstukken en het verhandelde ter zitting spitst het geschil zich toe op de vraag of verweerder in redelijkheid tot ongeloofwaardigheid van het relaas heeft kunnen concluderen en terecht een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 heeft geweigerd.

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan – voor zover hier van belang – een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

a. die verdragsvluchteling is;
b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verland dat hij terugkeert naar het land van herkomst;

(...)

Met betrekking tot het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel op de a-grond van voornoemd artikel overweegt de rechtbank als volgt.

Ingevolge artikel 1, onder 1, Vw 2000 wordt onder verdragsvluchteling verstaan: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het vluchtelingenverdrag). Ingevolge artikel 1(A)-2 Vluchtelingenverdrag worden als vluchtelingen aangemerkt vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waar zij gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging wegens ras,

godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vooropgesteld wordt dat de situatie in Sierra Leone niet zodanig is dat asielzoekers afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Beslissend is derhalve de individuele situatie van eiser, bezien in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst. In dat licht zal aannemelijk moeten worden dat er met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin rechtvaardigen.

Verweerder stelt zich in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas op het standpunt dat van dat asielrelaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan, nu in casu sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31 lid 2 sub f Vw 2000. Immers, hoewel het niet overleggen van reisdocumenten niet aan eiser wordt tegengeworpen, heeft eiser ook geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring afgelegd omtrent de reisroute. Volgens eiser kan, nu hem het ontbreken van reisdocumenten niet (langer) wordt tegengeworpen, niet worden gesteld dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Bovendien wordt zijn asielrelaas geloofwaardig geacht en wordt alleen zijn vrees voor vervolging in twijfel getrokken.

De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.
In het beleid zoals thans verwoord in hoofdstuk C4/3.6.3 Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 is vermeld dat indien de asielzoeker geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, hij blijk geeft van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen – dus zowel ten aanzien van de reisroute als ten aanzien van het ontbreken van documenten – blijken te kloppen, kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen. Uit het bestreden besluit, in samenhang met het – in het bestreden besluit ingelaste – voornemen blijkt naar het oordeel van de rechtbank dat verweerder weliswaar van oordeel is dat eiser voor het ontbreken van documenten een afdoende verklaring heeft afgelegd, maar dat dit niet geldt voor de reisroute. Van een motiveringsgebrek in die zin dat niet gemotiveerd zou zijn waarom, ondanks het niet tegenwerpen van het ontbreken van reisdocumenten toch artikel 31 lid 2 sub f Vw 2000 is tegengeworpen, is dan ook naar het oordeel van de rechtbank geen sprake.

Vervolgens ligt de vraag voor of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet afdoende consistent, gedetailleerd en verifieerbaar heeft verklaard over de reisroute. Deze vraag antwoordt de rechtbank bevestigend. Verweerder heeft dienaangaande gesteld dat van een persoon die heeft verklaard gedurende drie weken per boot van Sierra Leone naar Nederland te hebben gereisd, mag worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de datum van vertrek, de naam en de kleur van de boot, de nationaliteit van de boot, de datum en haven van aankomst in Nederland en de naam en de nationaliteit van de blanke man die betrokkene tijdens de bootreis had begeleid. In de door eiser gestelde feiten en omstandigheden – zijn persoonlijke situatie, het feit dat hij de boot alleen bij donker heeft gezien en de (volgens eiser) voor de hand liggende reden waarom naam en nationaliteit van de blanke man die eiser tijdens de bootreis heeft begeleid, onbekend zijn gebleven – heeft verweerder in redelijkheid geen aanleiding hoeven zien eiser artikel 31 lid 2 sub f Vw 2000 niet tegen te werpen.

Vervolgens stelt de rechtbank vast dat verweerder eiser volgt in de door hem naar voren gebrachte feiten – te weten dat hij is opgegroeid bij dat is vermoord en dat eiser is mishandeld door de burgers van maar dat verweerder de aan deze feiten ontleende vermoedens niet plausibel en derhalve niet geloofwaardig acht. Verweerder stelt immers dat het relaas geen concrete aanknopingspunten biedt die duiden op individuele, negatieve aandacht voor de persoon van eiser. Daartoe acht verweerder redengevend dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als leerling van die actief was betrokken bij de Junta, door de burgers van werd beschouwd als verrader. Verweerder acht daarbij van belang dat de burgers van buiten de moskee de naam van de imam hebben geroepen, ze eiser na de mishandeling in de moskee hebben achtergelaten en sindsdien niet naar hem hebben gezocht. Daarnaast heeft verweerder van belang geacht dat eiser in het ziekenhuis geen problemen heeft ondervonden en dat hij in 1999 in de wijk diensten leidde vanuit een huis, hetgeen door verweerder wordt aangemerkt als een openbare betrekking.
Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat de aanval wel op hem persoonlijk was gericht, aangezien hij werd beschouwd als volgeling en familielid van Eiser meent dat dit wordt bevestigd door de verklaring van de broer van . Eiser heeft ondergedoken gezeten en kon zich laten behandelen in het ziekenhuis, aangezien de artsen op grond van de Eed van Hippocrates verplicht waren om hem te helpen. Met betrekking tot het leiden van diensten merkt eiser op dat dit vanuit een huis gebeurde en dat dit geen openbare betrekking betrof.

Vooropgesteld dient te worden dat de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door eiser aan de door hem gestelde feiten ontleende vermoedens (omtrent de vrees voor vervolging) behoort tot de primaire verantwoordelijkheid van verweerder. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat zij deze vermoedens van eiser niet plausibel acht. De rechtbank overweegt daartoe dat eiser, zonder problemen te hebben ondervonden, naar zijn oom in is gevlucht, waar hij vervolgens een jaar heeft verbleven. Bovendien heeft eiser in een ziekenhuis de noodzakelijke medische hulp gekregen. Daarnaast acht de rechtbank van belang dat eiser gedurende drie jaar aan de westkant van heeft verbleven waar hij Korandiensten leidde. Hetgeen door eiser te dier zake is aangevoerd, acht de rechtbank onvoldoende om tot een andersluidend oordeel (dan hierboven is weergegeven) te komen.

Omtrent de b-grond heeft eiser enkel aangevoerd dat hij bij terugkeer naar Sierra Leone niet anders kan verwachten dan opnieuw slachtoffer te worden van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Voor zover eiser daarbij als redengevend ziet dat hij deze behandeling van de burgers van heeft te vrezen, verwijst de rechtbank naar hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot de door eiser gestelde vrees voor vervolging van die zijde.

Met betrekking tot het beroep van eiser op het gelijkheidsbeginsel, te weten dat de tweede vrouw van in Nederland op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 een verblijfsvergunning heeft gekregen, overweegt de rechtbank als volgt. Ter zitting is uit informatie van verweerder gebleken dat de tweede vrouw van de in Nederland in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning, aangezien het kind van voornoemde vrouw bij terugkeer naar Sierra Leone het risico loopt besneden te worden. Deze informatie wordt door eiser niet aannemelijk geacht, maar wordt ook niet gemotiveerd bestreden. De rechtbank is van oordeel dat het aan eiser is zijn beroep op het gelijkheidsbeginsel nader te motiveren. Nu eiser dit heeft nagelaten en hij evenmin heeft aangeven op grond waarvan de door verweerder ter zitting verstrekte informatie niet juist zou zijn, is de rechtbank van oordeel dat het beroep van

eiser op het gelijkheidsbeginsel niet slaagt.

Voor zover eiser heeft betoogd dat hij, vanwege het feit dat hij door de mishandeling in Sierra Leone zowel ernstig getraumatiseerd is als een oog moet missen, in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning om humanitaire redenen, overweegt de rechtbank als volgt.
In het beleid zoals thans verwoord in hoofdstuk C2/4 Vc 2000 is bepaald dat het hierbij dient te gaan om dusdanige individuele omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat de vreemdeling terugkeert naar het land van herkomst. Hierbij is in de eerste plaats gedacht aan de situatie dat de vreemdeling ernstig getraumatiseerd is, waarbij als uitgangspunt geldt dat de vreemdeling het land binnen zes maanden na de traumatiserende gebeurtenissen moet hebben verlaten, bij gebreke waarvan in beginsel wordt aangenomen dat er geen verband is tussen deze gebeurtenissen en het vertrek.
Ten aanzien van overige individuele omstandigheden, niet zijnde traumata, heeft te gelden dat de enkele omstandigheid dat de vreemdeling bijvoorbeeld een hoge leeftijd of lichamelijke klachten heeft, onvoldoende reden is om aan te nemen dat terugkeer naar het land van herkomst in redelijkheid niet kan worden verlangd.

Gelet op voormeld beleid, in samenhang bezien met eisers asielrelaas en zijn lichamelijke en geestelijke toestand, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser ten tijde van de verleende vergunning niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de c-grond van artikel 29 Vw 2000.

Overwegingen ten aanzien van de beoordeling van de huidige situatie
Verweerder heeft zich blijkens het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat ook ten tijde van die besluitvorming geen gronden als genoemd in artikel 29 Vw 2000 aanwezig waren aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Verweerder heeft daartoe, onder verwijzing naar de ambtsberichten, overwogen dat eiser aannemelijk zal moeten maken dat met betrekking tot hem persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die zijn vrees rechtvaardigen. Volgens verweerder is eiser daarin niet geslaagd, nu zijn aan de feiten ontleende vermoedens niet geloofwaardig zijn.

Verweerder heeft daartoe eerst gemotiveerd overwogen dat uit voornoemde ambtsberichten blijkt dat op 18 januari 2002 de oorlog officieel is geëindigd en sinds eind 2002 de regering van Sierra Leone haar autoriteit over het gehele land heeft hersteld. De autoriteiten hebben de verantwoordelijkheid voor de veiligheid in het gehele land overgenomen van de UNAMSIL en het vertrek van de UNAMSIL in 2005 heeft niet tot veiligheidsproblemen geleid.
Eiser stelt zich op het standpunt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen heeft voor vervolging door de rebellen die hebben vermoord. Hij verwacht problemen met de maatschappij . Zij waren tegen zij zijn daar nog steeds en zoeken naar mensen die met hem samen waren.

De rechtbank is, onder verwijzing naar de overwegingen ten aanzien van de beoordeling van de situatie ten tijde van de verleende vergunning, van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verder is niet gebleken van zodanig klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat verweerder zich niet in

redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat verlangd kan worden dat eiser terugkeert naar het land van herkomst.

Voor zover eiser zich op het standpunt heeft gesteld dat hij in aanmerking zou zijn gekomen voor een verblijfsvergunning als amv indien verweerder bij eisers binnenkomst in Nederland onderzoek zou hebben verricht naar veilige opvang in Sierra Leone, overweegt de rechtbank als volgt. De beoordeling of de vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdende met verblijf als amv vindt eerst plaats indien de betreffende vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. Nu verweerder bij besluit van 12 april 2002 aan eiser een verblijfsvergunning asiel heeft verleend, was voor een beoordeling als door eiser gesteld geen plaats.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3.
Beslissing
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Luttikhuis - Horsthuis en in tegenwoordigheid van A.G.A. Velnaar als griffier in het openbaar uitgesproken op

6 NOV 2007

de griffier is buitenstaat
te tekenen.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.
Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 6 NOV 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM

[redacted] [redacted]

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
7042
B - 4 DEC 2007
ZAAKNR. M53
AAN: V1
BEHANDELD: DD: PAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Afd. Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

ADVOCATENKANTOOR
DE KLEINE
Mr. W. de Kleine
I. de Haas-Folkers Mediator
N-M-I

ONZE REFERENTIE:	UW REFERENTIE:	EMMEN,
/Staat	07/22907	4 december '07

Hoger beroep vreemdelingenzaken

Geeft eerbiedig te kennen:

[redacted] geboren op [redacted] afkomstig uit Sierra Leone, te dezer zake woonplaats kiezende te Emmen, aan de Hoofdstraat 159 ten kantore van advocaat en procureur Mr.W.de Kleine, die door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep en als zodanig voor hem zal optreden:

Bij beslissing d.d. 6 november 2007, is appellants beroep tegen de niet inwilliging van zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ongegrond verklaard.

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen genoemde beslissing.

Appellant heeft de navolgende grieven tegen de bestreden beslissing:

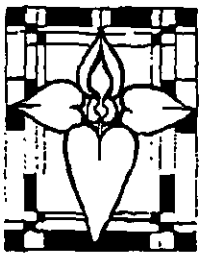
1. Ten onrechte heeft rechtbank Almelo overwogen, dat van een motiveringsgebrek in die zin dat niet gemotiveerd zou zijn waarom ondanks het niet tegenwerpen van het ontbreken van reisdocumenten toch artikel 31 lid 2 sub f Vreemdelingenwet 2000 is tegengeworpen, geen sprake zou zijn. Deze opvatting van de rechtbank is lijnrecht in strijd met het beleid van verweerder, zoals door de rechtbank in dezelfde alinea weergegeven. In het beleid zoals thans verwoord in hoofdstuk C4/3.6.3 Vreemdelingencirculaire 2000 is vermeld, dat indien de asielzoeker geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, hij blijkt heeft van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen, kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen.

IEDERE AANSPRAKELIJKHEID IS BEPERKT TOT HET BEDRAG DAT IN VOORKOMEND GEVAL DOOR ONZE BEROEPSAANSPRAKELIJKHEIDSVERZEKERING WORDT UITBETAALD

email:
info@advocatenkantoordeldeine.com
www.advocatenkantoordeldeine.com
btw-nr.: NL 0765.68.167.B.01

HOOFDSTRAAT 159
7811 EM EMMEN
TELEFOON.: 0591 650199
TELEFAX: 0591 650198

[redacted] [redacted]

ADVOCATENKANTOOR
DE KLEINE

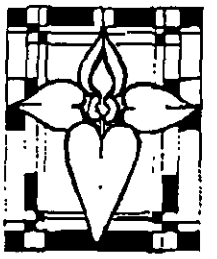
In casu heeft verweerder geoordeeld, dat het ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan appellant is tegengeworpen. Dat betekent dat artikel 31 lid 2 sub f Vreemdelingenwet 2000 niet kan worden tegengeworpen.
In de laatste alinea van bladzijde 3 van de bestreden uitspraak heeft rechtbank Almelo ten onrechte overwogen, dat verweerder in redelijkheid geen aanleiding zou hebben hoeven zien appellant artikel 31 lid 2 sub f Vreemdelingenwet 2000 niet tegen te werpen. Nu dit standpunt lijnrecht in strijd is met het bestendige beleid ter zake van verweerder, kan alleen al om die reden de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

2. Ten onrechte heeft rechtbank Almelo overwogen, dat naar haar oordeel verweerder zich in redelijkheid op het standpunt zou hebben kunnen stellen, dat zij de (vermoedens van) vrees voor vervolging van appellant niet plausibel achten. Dit standpunt van rechtbank Almelo is onbegrijpelijk, nu de rechtbank zelf heeft vastgesteld dat het asielrelaas van appellant door verweerder geloofwaardig is verklaard.
Uit het asielrelaas van appellant blijkt dat de woedende menigte, die als verrader beschouwde, hun moordlust botvierde op onder andere appellant, omdat hij behoorde tot het gezin van de Toen de woedende menigte appellant in zijn schuilplaats ontdekt had, waren ze bezig hem dood te slaan. Bij de niets ontziende slachtpartij verloor appellant het licht uit één van zijn ogen. Hij is sindsdien invalide. Hij heeft in zijn asielrelaas aangegeven, dat hij de slachtpartij slechts overleefde doordat het leger, dat oorspronkelijk beschermde, de aan de menigte uitleverde. De woedende menigte heeft zich vervolgens als één man op de geworpen en heeft hem op de meest beestachtige wijze afgeslacht. Doordat de woedende menigte tijdelijk afgeleid was, heeft appellant kunnen vluchten. Sindsdien heeft hij in Sierra Leone ondergedoken bezeten, tot het moment dat hij uiteindelijk zijn land kon ontvluchten. Opmerking verdient, dat alle huisgenoten van de uiteindelijk hun land hebben kunnen ontvluchten. Ze hebben allemaal in diverse delen van de wereld bescherming gekregen. Alleen appellant wordt door de Nederlandse overheid bescherming geweigerd. Appellant is van mening, dat uit zijn asielrelaas niet anders afgeleid kan worden, dan dat hij weldegelijk gegronde vrees voor vervolging heeft.
Ten onrechte heeft rechtbank Almelo het anders luidend oordeel van verweerder in de 2e alinea van bladzijde 4 van de bestreden uitspraak gesanctioneerd. Daarbij heeft de rechtbank kennelijk over het hoofd gezien, dat verweerder niet heeft gemotiveerd dat appellant niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij als leerling van die actief was betrokken bij de Junta, door de burgers van werd beschouwd als verrader, hoewel verweerder zelf appellants asielrelaas geloofwaardig heeft verklaard. De rechtbank had minimaal moeten concluderen tot een motiveringsgebrek nu verweerder de elkaar uitsluitende beoordelingen van geloofwaardigheid van het asielrelaas en niet aannemelijkheid van de feiten in het asielrelaas, niet nader heeft gemotiveerd. Nu de rechtbank desondanks de stellingname van verweerder dat niet aannemelijk zou zijn dat appellant door de burgers van werd beschouwd als verrader en het relaas geen concrete aanknopingspunten zou bieden die duiden op een individuele negatieve aandacht voor de persoon van appellant heeft gesanctioneerd, kan alleen al om die reden de bestreden uitspraak niet in stand blijven. Daarbij is opmerkelijk dat rechtbank Almelo kennelijk geen rekening heeft gehouden met de inmiddels in werking getreden definitierichtlijn. In de richtlijn wordt aangegeven, dat ingeval

ADVOCATENKANTOOR
DE KLEINE

van een Nederlands gewapend conflict, zoals in dit geval in Sierra Leone, het individualiseringsvereiste minder stringent dient te worden toegepast. Nu rechtbank Almelo het geldende nationaal recht niet bij de beoordeling van appellants positie heeft betrokken, kan alleen al om die reden de bestreden uitspraak niet in stand blijven.
Eén en ander klemt te meer, nu de redenen die verweerder heeft gegeven voor haar standpunt onjuist zijn. Appellant heeft in zijn asielrelaas precies aangegeven, waarom de woedende menigte hem in de moskeer heeft achtergelaten. Onmogelijk kan daaruit de conclusie worden getrokken, dat de menigte hem niet persoonlijk vervolgde.
Voorts is niet uit het asielrelaas af te leiden, dat de woedende menigte sindsdien niet meer naar appellant zou hebben gezocht.
Uiteraard werd appellant geholpen in het ziekenhuis. Zijn verwondingen waren zeer ernstig. Het ziekenhuis hield zich gedurende de burgeroorlog uiteraard voor een goed deel bezig met het verzorgen van de gewonden die binnenkwamen.
Onjuist is de opvatting van verweerder, dat appellant in de wijk diensten zou hebben geleid vanuit een huis. Dit is niet uit het asielrelaas af te leiden. Appellant heeft aangegeven, dat hij in het huis waarin hij verbleef voor de paar bezoekers van het huis een eredienst begeleidde. Uit het asielrelaas is onmogelijk te halen, dat dit een betrekking zou zijn, laat staan dat het een openbare betrekking zou zijn.
Nu de rechtbank ondanks het gebrek aan steekhoudende onderbouwing het standpunt van verweerder heeft gesanctioneerd, kan alleen al om die reden de bestreden uitspraak niet in stand blijven.
Tenslotte heeft de rechtbank kennelijk over het hoofd gezien, dat appellant sinds zijn vlucht voor de woedende menigte die hem vervolgde zonder dat welke macht ter wereld ook in staat was om hem te beschermen, ondergedoken heeft geleefd. Alleen vanwege het feit dat appellant een ondergedoken bestaan leidde is hij door zijn vervolgers niet gevonden.

3. Ten onrechte heeft rechtbank Almelo overwogen, dat voor een beoordeling of appellant in aanmerking diende te komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verband houdende met 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' geen plaats zou zijn.
De opinie van de rechtbank is lijnrecht in strijd met de eigen stellingname in de derde alinea van bladzijde 2, namelijk dat verweerder terecht heeft beoordeeld of er zich, gelet op het door appellant geschetste feitencomplex, ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en/of ten tijde van het nemen van het bestreden besluit een andere grond voor verlening van een verblijfsvergunning voordeed.
Vast staat dat verweerder heeft nagelaten om te onderzoeken of voor appellant, die als alleenstaande minderjarige vreemdeling Nederland was binnengekomen adequate opvang in Sierra Leone bestond. De beoordeling of appellant in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling is noodzakelijk voor de daarop volgende beoordeling of appellant in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf. Door desondanks te oordelen, dat geen beoordeling van het recht op een verblijfsvergunning als alleen staande minderjarige vreemdeling diende plaats te vinden, heeft rechtbank Almelo zowel de wet als het recht geschonden. Alleen al om die reden kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

ADVOCATENKANTOOR
DE KLEINE

Redenen waarom appellant zich tot uw afdeling wendt met het verzoek voormelde beslissing van rechtbank Almelo d.d. 66 november 2007 te vernietigen en te bepalen, dat appellant alsnog in het bezit zal worden gesteld van een vergunning tot verblijf.

- gemachtigde -